

opusdei.org

Prelato laiškas (2011 sausio mėn.)

Atkartodamas Šventojo Tėvo žodžius, pasakytus Naujųjų metų proga, Opus Dei Prelatas sausio mėnesio laiške kalba apie laisvę, būtinybę „mylėti Dievą ir vardan Jo visą žmoniją“.

2011-08-22

Mylimiausieji, tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Nuo Kalėdų nakties liturgija kiekvieną dieną mūsų lūpomis kalba

Psalmės žodžius: „O, giedokite
Viešpačiui naują giesmę, visa žeme,
giedok Viešpačiui! Giedokite
Viešpačiui, garbinkite jo vardą,
kasdien skelbkite jo išganyką!
Apsakykite tautoms jo garbę, – visoms
tautoms jo nuostabius darbus!“ [1].

Šio nuolatinio kvietimo džiaugtis
priežastis aiški: tai gimęs Dievo
Sūnus, kuris tapo žmogumi, būdamas
Dievas, kad atneštų mums tikrąją
laisvę. „**Dievas Tėvas, atėjus amžių
pilnatvei, pasiuntė Savo Vienatinį
Sūnų, kuris Šventosios Dvasios
veikimu įsikūnijo Mergelės Marijos
iščiose, atkurti taikos, kad
išvaduotų žmogų iš nuodėmės,
adoptionem filiorum reciperemus,
„kad mes įgytume įvaikystę“ (Gal
4, 5) ir galėtume su Dievu užmegzti
glaudų ryšį: kad šitaip naujajam
žmogui, naujajai Dievo vaikų
kartai (Rom 6, 4-5) būtų leista
išlaisvinti visą visatą nuo
netvarkos, iš naujo suvienyti viską**

Kristuje (Ef 1, 9-10), kuris viską sutaikino su Dievu (Kol 1, 20)“ [2].

Atpirkėjas, be visų kitų nesuskaičiuojamų gėrybių, mums suteikė ir didžią laisvės dovaną, kad su meile tarnautume Dievui, įkvėpti Šventosios Dvasios, kuri mus pavertė „Dievo vaikais“ [3]. Mums tapus Kristaus Mistinio Kūno nariais, pasitraukė mūsų baimė, kuri mus laikė prikausčiusi vergystėje. Kaip primena šventasis Paulius, *„Jūs esate pašaukti laisvei! (...) Kristus mus išvadavo, kad būtume laisvi. Tad stovėkite tvirtai ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą!“* [4].

Kalbėdamas apie Evangelijos žodžius *veritas liberabit vos*, „tiesa padarys jus laisvus“ [5], šv. Chosemarija rašė: ***„Kokia yra toji tiesa, kuri visą mūsų gyvenimą ženklina laisvės kelio pradžia ir pabaiga? Aš jums trumpai ją nusakysiu, kupinas džiaugsmo ir tikrumo, kurį teikia***

ryšys tarp Dievo ir Jo kūrinijų: mes — Dievo rankų kūriniai, mes — Švenčiausiosios Trejybės meilės objektas, mes — tokio Tėvo vaikai! Prašau savo Viešpatį, kad padėtų tai įsisamoninti ir diena iš dienos tuo gėrėtis: taip elgsimės kaip laisvi žmonės. Nepamirškite — tas, kuris nežino esąs Dievo vaikas, nesuvokia didžiausios tiesos, ir jo poelgiams trūksta savitvardos ir stiprybės žmogaus, mylinčio Viešpatį labiau už viską“ [6].

Cituoju tiek daug mūsų Tėvo apmąstymų, nes jie – tarsi *auksinės monetos*, kurias Viešpats įduoda mums į rankas; pasiimkime visą jų prasmę, kurią joms suteikė žmogus, stengęsis puoselėti sekimą Jėzumi Kristumi, tarnavimą Šventajai Bažnyčiai ir sieloms. Taip, dar kartą jus kviečiu: dažniau prisiminkite šį lobį, kuris mus artimiausiu suvienys su Dangaus meile.

Laisvė mylėti Dievą, o per Jį ir visą žmoniją yra viena iš dieviškosios išūnystės pasekmių. Todėl turime ją ginti, gerbti ir skatinti visais egzistencijos lygmenimis. Tokia yra Pasaulinės Taikos Dienos, minimos šiandien, sausio pirmąją dieną, tema. Savo žinioje *Religijos laisvė – kelias į taiką* Benediktas XVI įtaigia žinia kreipiasi į valdžios atstovus, į dvasinius vadovus ir visus geros valios vyrus ir moteris, ragindamas skleisti ir ginti šį didelį turtą, būdingą visiems sukurtiesiems pagal Dievo atvaizdą, kuris kartu su gyvenimo gėriu yra pats giliausias visų žmogiškų teisių pamatas. „**Iš tiesų, – rašo Popiežius, – atsivėrimas tiesai ir gėriui, atsivėrimas Dievui, išisaknijęs žmogiškoje prigimtyje, kiekvienam suteikia orumo pilnatvę ir yra tvirtos žmonių tarpusavio pagarbos garantas. Tad religijos laisvė turi būti supраста ne tik kaip prievartos nebuvimas, bet visų pirma kaip sugebėjimas**

sudėlioti savo apsisprendimus pagal tiesą“ [7].

Prisimename, kaip karštai šv. Chosemarija visą gyvenimą gynė dievišką laisvės dovaną. Tas itin ryšku jo atsakyme į vieno žurnalisto klausimą. Mūsų Įkūrėjas sakė: „***Nuo pat įkūrimo Opus Dei nariai niekad nieko nediskriminavo: jie dirba ir gyvena su mumis, nes kiekviename žmoguje mato sielą, kurią reikia gerbti ir mylėti. Tai ne vien žodžiai; Opus Dei yra pirmoji katalikiška organizacija, kuri su Šventojo Sosto leidimu priima rėmėjus ne katalikus, krikščionis ir ne tik juos. Aš visada gyniau sąžinių laisvę. Nesuprantu prievartos: ji man neatrodo tinkama nei įtikinti, nei nugalėti; klaidos įveikiamos malda, su Dievo malone, apmąstymu; niekada per jėgą, visada su meile***“ [8].

Deja, pilietinė teisė gerbti Dievą ir jam tarnauti pagal savo sąžinę daugelyje šalių susiduria su dideliais sunkumais. Nemažai kur, kaip su skausmu apgailestauja Romos Pontifikas, „**krikščionys šiuo metu yra daugiausiai persekiojimų dėl tikėjimo patirianti religinė bendruomenė**“ [9]. Persekiojimas, kaip neseniai vėl įsitikinome, veda į kankinystę. „**Kituose regionuose, – tęsia Šventasis Tėvas, – randasi tylesnės ir įmantresnės išankstinio nusistatymo ir priešiško tikintiesiems bei religiniams simboliams išraiškos**“ [10]. Taip būna net tose tautose, kuriose krikščionių yra dauguma, o krikščionybės tradicija siekia ne vieną amžių. Nė vienas garbingas vyras ir moteris neturi likti abejingi šiam valdžios piktnaudžiavimui. „**Su visu tuo negalima taikstyti, nes čia yra Dievo ir žmogiško orumo įžeidimas; be to, grėsmė saugumui ir taikai, o tas trukdo tikrajam**

visapusiam žmogaus vystymuisi“ [11].

Negalvokite, kad tokios padėties, kaip dabartinė, dar nėra buvę. Galbūt šiais laikais ji pasireiškia plačiau bei su naujais niuansais, dar ir todėl, kad yra lengvesni ir greitesni komunikacijos ryšiai, nors viešoji nuomonė religiniam nepakantumui ne visada skiria deramą dėmesį.

Tačiau istorijoje šis reiškinyss nėra naujas, kaip kad perspėjo pats Jėzus: „Jei pasaulis jūsų nekenčia, tai žinokite – jis manęs nekenė pirmiau negu jūsų. Jei jūs būtumėte pasaulio, jis mylėtų jus kaip savuosius.

Kadangi jūs – ne pasaulio, bet aš jus iš pasaulio išskyriau, todėl jis jūsų nekenčia. Atsiminkite mano žodžius, kuriuos esu jums pasakęs: „*Tarnas ne didesnis už šeimininką!*“ *Jei persekiojo mane, tai ir jus persekios; jeigu laikėsi mano žodžio, laikysis ir jūsų*“ [12].

Tas buvo paskelbta ir Senajame Testamente. Dar kartą paklauskime šv. Chosemarijos: „**Prisiminkite antrąją Psalmę: „Dėl ko niršta gentys, kodėl tautos tuščiai maištauja? Žemės karaliai ruošiasi mūšiui ir valdovai išvientariasi prieš Viešpatį ir jo pateptąjį“ (Ps 1, 1-2). Matote? Nieko naujo. Jie priešinosi Kristui Jam dar negimus; priešinosi Jam taikiai keliaujant Palestinos keliais; persekiojo Jį anksčiau ir dabar, puldami jo mistinio ir tikrojo Kūno narius. Iš kur šitiek neapykantos? Kam reikia gniaužti naivų paprastumą? Iš kur šis visuotinis kiekvienos sąžinės laisvės slopinimas?“ [13] Šiuos klausimus per daugelį amžių sau kelia nesuskaičiuojama gausybė žmonių. Atsakymą mums siūlo Šventasis Raštas, ypač Apreiškimo knygoje, kurioje turtinga įvaizdžių ir simbolių kalba aprašomos Bažnyčios kovos per visą jos istoriją iki**

šlovingai pasirodo Jėzus Kristus ir visam laikui užvaldo savo karalystę.

„Yra daug tokių, kurie nuolat elgiasi neteisingai? – klausė Šv. Chosemarija. – Taip, bet Viešpats primygtinai kartoja: „Prašyk manęs, ir padarysiu tautas tavo valdomis, visus žemės pakraščius tavo nuosavybe. Geležiniu skeptru gali joms kirsti, kaip molinius indus į šukes daužyti“ (Ps 2, 8-9). Šie didūs pažadai yra iš Dievo: mes negalime jų nuslėpti. Ne veltui Kristus yra pasaulio Atpirkėjas ir karaliauja Dievo Tėvo dešinėje“ [14]. Savo žinioje Popiežius ragina prisiminti maldą: ***„Kviečiu katalikus melstis už savo tikėjimo brolius, kurie kenčia prievartą ir nepakantumą, ir su jais susivienyti“*** [15]. Kasdien kreipkimės į Viešpatį, kupini tikro tikėjimo ir pasitikėjimo, nuoširdžiai meldamiesi už tuos, kurie slapta ar atvirai persekiojami dėl savo

religinių įsitikinimų. Raginu jus taip elgtis remdamasis tais Viešpaties žodžiais, kuriuos nuolat kartodavo mūsų Tėvas ir kuriuos kasdien kartojame mes, Opus Dei nariai: *ut omnes unum sint!* [16]; kad visi būtų viena su Dievo meile ir pagarba tiems, kurie yra Dievo paveikslas. Taip padėsime „**kurti naują pasaulį, kuriame visi galės laisvai skelbti savo religiją ar tikėjimą ir atvirai mylėti Dievą visa širdimi, visa siela ir visu protu (plg. Mt 22, 37)**“ [17].

Kad šis visuotinės brolybės siekis neliktų vien tuščias troškimas, stenkimės būti kuo supratingesni ir subtilesni su kitais katalikais, su kiekvienu iš jų, mylėdami visus kelius, kurie Bažnyčios širdyje veda pas Dievą. Prisiminkime ištrauką iš Evangelijos, kurioje aprašomas kai kurių Jėzaus Apaštalų nepakantumas – ant jų dar nebuvo nusileidusi Šventoji Dvasia – veiksmams tų, kurie neįėjo į apaštalų gretas:

*„Mokytojai, mes matėme vieną tokį, kuris nevaikščioja su mumis, bet tavo vardu išvarinėja demonus. Mes jam draudėme, nes jis nepanoro eiti su mumis“. Jėzus atsakė: „Nedrauskite jam! Nėra tokio, kuris mano vardu darytų stebuklus ir galėtų čia pat blogai apie mane kalbėti. Kas ne prieš mus, tas už mus!“ [18]. Mūsų Tėvas šią ištrauką aiškino taip: „**Mano vaikai, niekada nesudarykite kliūčių apaštališkam darbui tu, kurie dirba Jėzaus Kristaus vardan (...). Mums niekas netrukdo. Mums labai džiugu, kad kiti dirba: juk sielų pasaulis yra beribė jūra! Mylėkite kitų darbą! Mums nieks netrukdo!**“ [19].*

Ir šiuo metu, ir visada ypač svarbi užduotis – mokyti šitaip elgtis visus, o ypač jaunimo kartas. Pavyzdžiui, kokį didelį darbą gali atlikti tėvas ar motina su savo vaikais, namų židinyje, savo pavyzdžiu ir tinkamu mokymu! Tą patį mokykloje gali

padaryti ir mokytojas ar mokytoja, vadovaudamiesi krikščionišku ugdymu. Arba draugas su savo draugais, atlikdamas draugystės ir pasitikėjimo apaštalavimą, kurio išmokė šv. Chosemarija. Čia yra itin veiksmingas veikimo būdas, kad pašalintume „**religinių fundamentalizmą ir supasaulietinimą**“, kurie, kaip tvirtina Popiežius, yra „**riboti ir ekstremalūs būdai atmesti teisėtą pliuralizmą ir pasaulietiškumo principą**“ [20]. Šitaip, nors ta veikla ir atrodo nereikšminga, pamažu atsiranda reiškiny, kaip tas akmuo, kuris įkritęs į ežerą sukelia kaskart vis didesnius ir gausesnius ratilus [21]. Ar atmeti tauškalus, kurie, deja, tokie dažni? Ar lavini supratimą ir prireikus moki broliškai pataisyti? Ar gerbi kitų būdą ir jo neslopini?

Be to, kiekvienas, naudodamasis savo teisėta pilietine laisve, stengsis daryti įtaką visuomenės papročiams ir

įstatymams garbingais ir jiems prieinamais būdais, kviesdamas vienytis su supratimu tų, kurie, nors ir netikintys, yra geros valios žmonės. Nes „**religinė laisvė nėra išskirtinai tikinčiųjų, bet visos žemės tautų šeimos paveldas** . Ši tiesa yra nepamainomas demokratijos principas; jo negalima uždrausti, nepažeidus kitų esminių teisių ir laisvių, nes jis yra jų sintezė ir viršūnė“ [22].

Artėjame dar prie vieno mūsų Tėvo gimimo metinių. Šiomis progomis jam galime įteikti *dovaną* : būti ištikimiams jo mokymui ir jį skleisti, kad toliau ir greičiau plistų žinia apie jo asmenį ir raštus. Tie, kurie gyvenome šalia jo ir jį asmeniškai pažinojome, galime paliudyti, kad tikra tiesa yra jo raštų žodžiai: „**Visą gyvenimą su asmenine atsakomybe skelbiu asmeninę laisvę. Jos ieškojau ir tebeieškau visoje žemėje, kaip Diogenas**

ieškojo žmogaus. Ir kasdien ją vis labiau myliu, myliu ją labiau už visus žemiškus dalykus: ji yra lobis, kurio niekada užtektinai neįvertinsime“ [23]. Šio kunigo, pamilusio Dievą, tad ir laisvę, gyvenimo kelyje ir mokyme surasime ryšį su daugybe draugų ir bendradarbių, kurie ieško gėrio ir laimės, bet jų neranda, nes niekas jiems neparodė, kur jų ieškoti.

Prieš baigdamas trokštu su jumis pasidalinti džiaugsmu, nes prieš Kalėdas lankiausi Bukarešte, Rumunijoje. Ten gyvenantys Opus Dei tikintieji plečia savo darbą su malonumu, džiaugsmu, sunkumų ir nepriteklių sąlygomis, kaip kartodavo mūsų Tėvas, remdamasis šventojo Tomo Akviniečio doktrina. Ir ši tikrovė atneša daug sielos vaisių. Ten buvau vos dvi, bet labai intensyvias dienas, per kurias ir vėl galėjau apčiuopti, kaip Opus Dei dvasia įsišaknija itin skirtingose

kultūrose ir tradicijose. Padėkite
man dėkoti Dievui ir toliau melstis už
Bažnyčią ir Popiežių, susivieniję su
visomis mano intencijomis, kurių
tiek daug!

Su meile jus laimina ir linki dvasinių
vaisių kupinų 2011-ųjų

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2011 m. sausio 1 d.

[1] Ps 95 [96] 1-3.

[2] Šv. Chosemarija, *Kai Kristus eina
pro šalį*, nr. 183.

[3] Vatikano II Susirinkimas,
*Pastoracinė konstitucija „Gaudium et
spes”*, nr. 22.

[4] Gal 5, 13 ir 1.

[5] Jn 8, 32.

[6] Šv. Chosemarija, *Dievo bičiuliai* ,
nr. 26.

[7] Benediktas XVI, *Žinia 2011*
Pasaulinės Taikos dienos proga , 2010
12 08, nr. 3.

[8] San Josemaría, *Conversaciones* , n.
44.

[9] Benediktas XVI, *Žinia 2011*
Pasaulinės Taikos dienos proga , 2010
12 08, nr. 1.

[10] Ten pat.

[11] Ten pat.

[12] Jn 15, 18-20.

[13] Šv. Chosemarija, *Kai Kristus eina*
pro šalį , nr. 185.

[14] Ten pat, n. 186.

[15] Benediktas XVI, *Žinia 2011*
Pasaulinės Taikos dienos proga , 2010
12 08, nr. 1.

[16] Jn 17, 21.

[17] Benediktas XVI, *Žinia 2011 Pasaulinės Taikos dienos proga*, 2010 12 08, nr. 1.

[18] Mk 9, 38-40.

[19] San Josemaría, *Notas de una meditación*, 1954 04 16.

[20] Benediktas XVI, *Žinia 2011 Pasaulinės Taikos dienos proga*, 2010 12 08, nr. 8.

[21] Plg. Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 831.

[22] Benediktas XVI, *Žinia 2011 Pasaulinės Taikos dienos proga*, 2010 12 08, nr. 5.

[23] Šv. Chosemarija, *Kai Kristus eina pro šalį*, nr. 184.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2011-sausio-men/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2011-sausio-men/) (2025-08-07)